

MIKLYA ZSOLT

Buenos días!

1

Hogy kifogjon a létentrópián,
bogozgat rajta, mint egy vetőhálón.
Az inerciarendszert nem találok,
amihez képest gyorsulok csupán.

Ha fölnézek vak álmaim alól
Pénélopé éjszaka-szövetére,
mit lebontva talál a kérők kénye,
a nincs erényöv, magára csatol.

„Mert énvelem a hűség van jelen
az üres űrben tántorgó világon” –
olvasom, és Istent elképzelem

elbogozgatni József Attilámon.
Megtanulhattam, hogy a türelem
előbb vagy utóbb visszahozza párom.

2

Előbb vagy utóbb visszahozza párom
a rég nem használt zöldségpárolót.
Lesz újra cékla, cukkini, spenót,
megpuhítva a csiki-csuki tálon.

A fémtál mint egy bölcs időkerék
vitaminnaptár s vitakalkulátor,
mely minden túlevést előre gátol,
s nem pörög túl, ahogy ma illenék.

Fáradt vagyok, nem csak a vashiány
teszi, nem csak időszakos hiányod,
nem csak a két fiú s a három lányok,

kik nevetnek az idő vasfogán.
Van még valami ok. Szedi a vámot
alternatívaként memóriám.

3

Alternatívaként memóriám
naponta készül, ki, mit illenék, sem
dolgozza fel rendesen. Készülékem
hibás talán vagy aritmiám?

Tétova odafigyelés helyett
hajlamosabb a belső változatra,
legyen az képletes vagy bármi gyatra
megoldóképlet csupán, jól bevett

szokás hatalma sem kísérti már,
s hiába kapcsolom, hiába zárom
ki az áramkörből, mindig talál

magának kóbor áramot, kínálok
másnak is, jó találmány, ugy ám,
túl logikán és leveles dohányon.

4

Túl logikán és leveles dohányon
kezdődött az én levegőházam.
Volt dió-, eper- és cseresznyefám,
vitorla helyett lógtam fenn az ágon.

S vetődtem át a kerítés felett,
a senki tiltott kukoricaföldje
hívogatott valami édes többre,
ígért valami titkos többletet.

A kubikgödör nem volt Mexikó.
Nem teleportálták Amerikából.
De támadtak a tolték indiánok,

Tenocstitlánban dúlt a rangadó.
Egy gödör volt az én Nakonxipánom.
S egy diófa. Ágain hullt a hó.

5

Egy diófa ágain hullt a hó,
jeges szél fújt zöld hópihék között,
ember vontatta szánon költözött
hozzánk a sarki expedíció,

kik látták még az indiánokat
havat seperni vigvamjuk körül,
s hogy északon az ember úgy örül,
hogy háza köré réneket fogad.

A rének túltesznek a rémeken,
hiába gyűlnek éhes ordasok,
rénszarvashoz képest csak oldalog

a farkas is, bár éhe végtelen.
Diófa lombja közt hullott a hó csak,
Buenos días!-t intve Messzikónak.

6

Buenos días!-t intve Messzikónak
a parttól hiphopp, elrúgta magát,
az áramlásra bízta ritmusát,
hányódott, mégse borult fel a csónak.

El innen, messze, ahol a madárfütty
egy apának is elfütyülhető,
nincs dolga más, nem igazgatgató,
nincs tantestületi és más egyéb ügy.

Hol nem hallgatja el a mondhatót,
de meghallgatja mind a mondhatatlant,
a szíve fölé ritkán vesz zakót,

megigazítja éjjel is a paplant
madárfián, s ha ujjja beleroppan,
akkor is széppé simítja a jót.

Akkor is széppé simítja a jót,
 ha tenyerébe más ügyek akadnak.
 Gyerekével üzent vissza a papnak,
 istentől nem vár gyermekindulót.

Liturgiát és zengő éneket
 nyári napban és téli alkonyatban,
 ha hull a hó ezer kristályalakban,
 száz új torok mond, élni így lehet.

Itt új erővel, üdítővel él
 a csüggedő, megvált a munka, jó pap,
 semmi köze ehhez a fennvalónak,

aki a földön szenvedést ígér.
 Új arcot öltünk, földünk kincset ér,
 ha kék egünkön felragyog a holnap.

Ha kék egünkön felragyog a holnap,
 valaki vár a diófa hegyén,
 ott üldögél és dúdolgat szegény,
 mint Dávid király hegedül a Holdnak.

Valaki vár a diókikötőn túl,
 a világítótorony őre int,
 vihart jelez, hullámverést megint,
 észak felől jeges széláram indul.

Haragot sodor Messziko felé,
 a kukoricaisten, indiánok,
 nem szabadít meg, szelet indukáltok,

ha nem dőltek a hódító elé.
 Előbb-utóbb megszelidül az álnok,
 a győztesé a gyógyító tenyér.

9

A győztesé a gyógyító tenyér,
a vesztesé a gyógyulás nyugalma.
Fájától nem hull messzire az alma.
A dió se. A hullott is remél.

A pálinkát is elvették apádtól,
nem csak a földet és a lovakat.
Szemen ellenző, szájon új lakat,
majd főzünk titokban kukoricából.

De ki párolja le a titkokat?
Mi húti le a lét esszenciáit?
A rézcsőszűkületben talál itt

a spiritus magának kiutat?
A deszublímáció mást mutat.
A pálinkafőzés materiális.

10

A pálinkafőzés materiális,
és dialektikus a folyamat,
még tisztáznunk kell a fogalmakat,
de szintézise, a szesz, zseniális.

Jól tudja minden párthatározó,
hogy összetartás nélkül nincsen állam,
a szeszhiány az államlogikában
hosszú távon sosem lesz tartható.

S bár eredetére nézve ledér,
a munkásosztály rehabilitálja,
a föld gyümölcsét újradesztillálja,

és tanú rá, hogy sokkal többet ér,
mint tömjénfüstben megváltóra várva
az isten testének mondott kenyér.

Az isten testének mondott kenyér
szövetkezetté lett, nem elveszett,
így nyújt ma egymásnak testvérkezet
mindenki, aki szebb jövőt remél.

Remélek én, anya, mondj szépeket,
ne csak a tervezeteidet írjad.
Aludj el szépen kisfiam, csak így hat,
a jövő záloga csak terv lehet.

Adok én, anya, zálogot neked,
megkeresem a zsebkendőmet máris,
holnap reggel kiváltjuk, és lehet,

hogyan viccelődünk, ahogy az normális.
Ugye nem leszel megint ideges?
Nemsokára lesz vonulás majális.

Nemsokára lesz vonulás majális,
gyülekezünk a kultúrház mögött,
zászlót kapok kezembe, s míg lobog,
apái mellett küzd az ifjuság is.

Én nem szerettem volna küzdeni,
csak apa mellett lenni, úgy, mint régen,
de láttam – háború van – a tévében,
országunk békéjét kell védeni.

Tudtam, széttörte népe láncait,
elmúlt idők homályán áthatol,
amit ontottak népünk ifjai,

most itt kering fölöttünk valahol,
attól lett olyan piros a majális,
zászlót viszek, fogom a kezéd máris.

Zászlót viszek, fogom a kezed máris,
 azt álmodtam, hogy összedőlt a ház,
 volt égzengés és volt földindulás,
 egy repülőraj dobta le bombáit.

Mi bent maradtunk a falak között,
 kapóra jött egy csatornafedél,
 a föld alá húzódott, aki élt,
 a lángoknál mélyebbre költözött.

Én mindig összerezzenek azóta,
 ha vadászraj húz el fejem felett,
 a vérem azt hiszi, ütött az óra,

hogy szent időknék tanúja lehet,
 mi azt hiszem, kézfogással felér.
 Elsápadtam, az arcom is fehér.

Elsápadtam, az arcom is fehér.
 A Sápadtarc a bunker tetejéről
 vetődik át gaz toltékföldre, és öl,
 reszkess, ádáz kukoricalevél.

A gödör mélyén szent avar zizeg,
 a kukoricaisten mennydöröghet,
 itt lenn a mélyben kezdődik az ihlet,
 miből apáink reménye ered.

Nem indulok a sírját megbotozni,
 gránit takarja, biztató hiány.
 Küzdeni híven, büszkén hajladozni

sem indulok, az idő mást kíván.
 Guggolva ringadoz a málnató is,
 hogy kifogjon a létentrópián.

Hogy kifogjon a létentrópián,
előbb vagy utóbb visszahozza párom
alternatívaként memóriám,
túl logikán és leveles dohányon.

Egy diófa ágain hullt a hó,
Buenos días!-t intve Messzikónak.
Akkor is széppé simítja a jót,
ha kék egünkön felragyog a holnap.

A győztesé a gyógyító tenyér.
A pálinkafőzés materiális,
az isten testének mondott kenyér.

Nemsokára lesz vonulós majális.
Jövök, apa, fogom a kezéd máris,
elsápadtam, az arcom is fehér.

